



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

**Pasarét, 2011. augusztus 4.
(csütörtök)**

Horváth Géza

TISZTÍTSD MEG SZÍVEDET!

Alapige: 2Sámuel 11. és 12. részekből

Egy esztendő múlva, abban az időben, amikor a királyok háborúba szoktak vonulni, elküldte Dávid Jóábot szolgálival meg egész Izráellel együtt. Pusztították az ammónitákat, és körülzárták Rabbát. Dávid azonban Jeruzsálemben maradt.

Egyszer estefelé, amikor Dávid fölkelt a fekhelyéről, és a királyi palota tetajén sétált, meglátott a tetőről egy asszonyt, aki éppen fürdött. Az asszony igen szép termetű volt. Dávid elküldött, és kérdezősködött az asszony felől. Ezt mondták neki: Betsabé ez, Eliám leánya, a hettita Uriás felesége. Akkor követekeket küldött Dávid, és magához vitette őt. Az asszony bement hozzá, ő pedig vele hált, aki éppen azelőtt tisztult meg tisztátalanságából. Azután hazament az asszony.

De az asszony teherbe esett. Ezért ezt az üzenetet küldte Dávidnak: Teherbe estem! Akkor Dávid ezt üzenté Jóábnak: Küldd hozzám a hettita Uriást! Jóáb el is küldte Uriást Dávidhoz. Amikor Uriás megérkezett hozzá, megkérdezte Dávid, hogy jól van-e Jóáb, jól van-e a hadinép és jól folyik-e a háború. Azután ezt mondta Dávid Uriásnak: Menj haza, és mosd meg a lábadat! Uriás kiment a királyi palotából, és utána vitték a király ajándékát. De Uriás a királyi palota bejárata előtt feküdt le urának a többi szolgájával együtt, és nem ment haza. Amikor jelentették Dávidnak, hogy Uriás nem ment haza, ezt mondta Dávid Uriásnak: Hiszen útról jöttél! Miért nem mentél haza? Uriás így felelt Dávidnak: A láda, meg Izráel és Júda sátrakban laknak, az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálai pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egyem, igyam, és felségemmel háljak? Az életedre, a lelkedre mondom, hogy nem teszem ezt!

(...)

Amikor meghallotta Uriás felesége, hogy meghalt a férje, Uriás, elsíratta az urát. A gyász letelte után érte küldött Dávid, palotájába vitette, az pedig a felesége lett, és fiút szült neki. De az Úrnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.

TISZTÍTSD MEG SZÍVEDET!

Az Úr elküldte Dávidhoz Nátánt. Az bement hozzá, és ezt mondta neki: Volt egy városban két ember, egy gazdag meg egy szegény. A gazdagnak igen sok juha és marhája volt. A szegénynek nem volt egyebe, csak egy báránykája, azt is pénzen vette. Táplálgatta, és a gyermekeivel együtt nőtt fel nála. A falatjából evett, poharából ivott, és az ölében feküdt, mintha csak a leánya lett volna. Egyszer egy utas érkezett a gazdag emberhez, de ez sajnált a maga juhait és marháit közül hozatni, hogy elkészítse a hozzá érkezett vándornak, ezért elvette a szegény ember báránját, és azt készítette el annak, aki hozzá érkezett.

Dávid nagy haragra gyulladt az ellen az ember ellen...

Ekkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. Miért vetetted meg az Úr szavát, miért tettél olyat, ami nem tesz neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniták fegyverével! Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetted engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálaadással köszönjük neked ezt a kedves estét. Köszönjük, hogy elállt az eső és eljöhettünk, nem beszéltük le önmagunkat, hogy eljöjjünk, mert rossz az idő, kellemetlen kimenni. Köszönjük a templom csendjét, a te hajlékodat. A zsoltáráróval együtt valljuk: Mily szerelmetesek a te hajlékaid, ó seregek Ura.

Kérünk, hadd teljünk meg házad javaival, templomod szentségével. Köszönjük, hogy házad legfőbb java a te ígéd, Urunk, amely a középpontban lehet. Te látod, hogy mennyire van most az életünk középpontjában a te szavad, mennyire voltunk engedelmesek ezen a mai napon is. Te látod, hogy közülünk kit-kit mi húzott, mi vonzott, mi csábított, mennyire tudtunk beléd kapaszkodni, és mennyire tudtuk kérni, anélkül is, hogy énekeltük volna: Jaj, ne hagyd magára, sorsára, Úr Jézus, a mi életünket és lelkünket.

Köszönjük, hogy megváltottál bennünket és néped lehetünk.

Kérünk, Urunk, ma is azt add, a megszólaló igéden keresztül, amire szükségünk van, mivel te ismersz egyedül bennünket, ami táplálja, élteni, feddi, figyelmezteti a mi lelkünket és egész életünket.

Legyen tied a dicsőség, hálaadás örökkön örökké.

Amen.

Igehirdetés

Sokan ismerjük Dávid és Betsabé történetét a Bibliából. Amikor ezt a történetet olvassuk, az a csoda jut eszembe, hogy Isten ígéje nem idealizálja még a hithősöket sem, hanem bukásaival együtt tárja elénk életüket. Isten sok, ked-

ves hitben járó gyermekének voltak nagy bukásai, de ezek a bűnök, tévedések azért vannak leírva, hogy mögötte lássuk azt a kegyelmes Istent, aki szereti a bűnös embert is, aki kínálja az Ő szabadítását és gondoskodik arról, hogy aki megvallja és elhagyja bűnét, az irgalmasságot nyerjen.

Ez az eset, amit olvastunk, Dávid egyik legnagyobb bukása. Dávid szinte minden parancsolat ellen vét. Végző soron Isten ellen vét — ő maga vallja ezt be majd a végén, amikor eljut a bűnvallásig. „Ellened vétkeztem és cselekedtem azt, ami helytelen, gonosz a te szemeid előtt.” Az 51. zsoltárban Dávid tehát vall, és leborul Isten előtt, hogy vétkezett és ezért bocsánatot kér Istentől.

Csodálatos üzenete a Szentírásnak, hogy a bűnös embernek van reménye. Nincs olyan mélység, nincs olyan bűn, nincs olyan elhajlás, amiből Isten ne adna nekünk szabadulást, hogy ha igazán hozzá jövünk és hozzá térünk.

Ebből az igéből, néhány gondolatot szeretnék ma este elmondani, hogyan jutott el Dávid eddig.

Az első ebből az igéből mindenképpen az, hogy a hívő ember élete a szüntelen való harc. Egy énekünkben úgy énekeljük: „Új próba és új küzdelem a hívők sorsa szüntelen. De ne csüggedjünk, ne féljünk, az út rövid, majd a végére érünk.” De addig, amíg a végére nem érünk, a hívő ember Jézus Krisztusnak harcosa, katonája. Szüntelen harc. És ez nem is csak a harcmezőn folyik, mint ahogy most az igében olvassuk, hogy az ammóniak megtámadják Izráelt. Jóáb és a nép vezetői a harcmezőn vannak, és a válogatott harcosok, a katonák harcolnak.

De az igazi harc tulajdonképpen a palotában zajlik. Az igazi harc Dávid szívében zajlik. Ott van a hatalmas harc, ahol Isten ellensége és a mi ellenségünk, az ördög, aki szertejár, keresvén kit nyerjen el, el akar valakit téríteni és tántorítani az Isten útjáról, az Isten közeléből, Isten szeretetétől. Nem csak ott van a harc, amikor valamilyen földterületért, anyagi vagy egyéb javakért folyik két ország közt a háború, hanem ott van az igazán nagy harc és nagy küzdelem, ahol a Sátán el akarja téríteni az Isten drága, elhívott, megváltott gyermekét az Úr útjáról, a hívő élet harcaiból.

Nézzük, mit tesz Dávid ebben a helyzetben és esetben. Az igében az a megdöbbenő, hogy Dávid nem megy harcba. Azt olvassuk, hogy amikor a királyok harcba szoktak menni, amikor Izráel népe a harcmezőn van, Dávid otthon maradt a palotájában.

Gyermekkorunkban valami rosszat akartunk tenni (mert előfordult sokszor, bármilyen hihetetlen is, tőlünk is kitelt minden csíny), azzal kezdtük, hogy megvártuk, hogy szüleink elmenjenek otthonról és valamilyen kifogással nem mentünk velük. Az hozta a bűn csiráját, hogy ha az ember egyedül maradt otthon. És ha hozzávesszük, hogy Dávid nem csinált semmit, hanem feküdt, aludt, pihent, és estefelé sétál a palota tetején, azt érezzük az igéből, hogy valami nincs rendben, valami nincs a helyén. A bűn mindig ott kezdődik, hogy valami nincs a helyén. Valamiből kibillenünk.

Dávid, aki Góliát ellen veszi a parittyáját, és azt mondja: megölöm ezt az embert. Dávidot úgy ismerjük, mint tetterre kész, igazán bátor, vitéz harcost, és

most mit csinál? Fényes nappal alszik. Ez mindig nagyon veszélyes, ha valaki munkaidőben, dologidőben, olyankor, amikor munkálkodnia kellene, alszik, amikor valaki összetéveszti az éjszakát a nappallal, az mindig felborult rend.

Annak idején mindig csodálkoztam azokon a diáktársaimon, akik nappal aludtak, szórakoztak és éjszaka meg tanultak. Mondtam is nekik: itt valami nincs rendben az életetekben. Éjszaka aludni kell... nem kell az időt felcserélni, nem kell felborítani egy rendet. Hat napon át munkálkodjál.

Nem azért aludt Dávid, mert nyugalom napja volt. Ez olyan nap volt, amikor dolgoznia kellett volna, tennie kellett volna valamit, mert biztos volt egy királynak teendője. De ő most nyugalmat, szabadnapot ad magának, mondván, hogy korábban sokat dolgozott, és ez addig viszi, ami majd történik.

Azt írja az énekünk: „Testvérek, menjünk bátran, hamar leszáll az éj. E földi pusztaságban megállni nagy veszély. Hát merítsünk erőt a menny felé sietni, nem állva meg pihenni a boldog cél előtt.” — Ezt kellett volna Dávidnak is tennie: újból erőt meríteni, szolgálatba állni, elfoglalnia magát, hogy ne legyenek ilyen gondolatai.

Amikor Dávid a palota tetején sétál, meglátja Betsabét. Valóban így van: ahol az Isten gyermeke jár, mindenütt készüljön arra, hogy a bűnnel fog találkozni. Ahhoz, hogy a bűnnel ne találkozzunk, be kellene egy elefántcsonttoronyba zárni magunkat, vissza kellene vonulni valahova, vagy egy lakatlan szigeten élni, de mihelyt kimegyünk az utcára, a munkahelyre, bárhova, rögtön találkozunk a tisztátalan beszéddel, ravaszsággal, gonosszággal, a bűn következményével, és találkozunk a kísértéssel is.

Óriási kísértés Dávid számára, hogy meglátja Betsabét. Ő is hibás volt, mert miért kellett neki ott és úgy fürödni, hogy más is lássa. — De most erről ne beszéljünk, ez külön téma. Dávidban óriási a vágy és a kísértés.

Van egy mondás, nekem egy tanárom mondta annak idején, hogy ő mindennek ellent tud állni, csak a kísértésnek nem. Isten ígéje viszont azt mondja nekünk — és erre figyeljünk —, „hogy boldog ember az, aki a kísértésben kitart.” Nem az a boldog ember, aki nem esik kísértésbe, aki úgy tud járni az életében, hogy semmilyen kísértés nem jön elé, hanem az a boldog ember, aki ebben kitart. Ebben az ígében az van: lehet boldognak lenni még akkor is, ha van kísértés. És tudjuk az életből, hogy mindenkinek más a kísértése. Az ördög mindig tudja, hogy mi a gyenge pontod, tudja, hol lehet megfogni, hol lehet rajtad fogást találni.

Tudta, hogy Dávidnak gyenge oldala ez. Lehet, hogy valakinek az alkohol a kísértése. Ha beleszagol a levegőbe és érzi az alkohol vagy a cefre szagát, akkor elindul benne valami. Lehet, hogy valakinek a hírnév, a rang, az elismerés a dicsőség. Tudok valakiről, aki üres lapokat kötöttetett be könyvvé, hogy ráírat-hassa a nevét, és gyönyörködhesse benne. Nem írt egy sort se le, de gyönyörködött azon, hogy ezen az ő neve áll.

Egy neves teológus professzor elmondta, hogy amikor az első könyve megjelent, napokig gyönyörködött benne. Valakinek ez a kísértés. Egy más valakinek pedig a ruha a kísértése. Ruhákat vesz, azt szépen szortírozza, nézegeti. Er-

ről azért kell szólni, mert Isten ígéje beszél róla és figyelmeztet és bátorít bennünket.

Nem az volt a baj, hogy Dávid meglátta ezt az asszonyt, hanem az, hogy Dávid nézte is. Meglátni azt jelenti: felvillan, nézni pedig azt jelenti: jönnek a pillanatok és jönnek a percek. Akkor már rögzül és ivódik az emberbe. Így ivódik az emberbe a bűn is. Van szemünk, akaratlanul is odamegy és meglátja, de valószínűleg elkezdte nézni is.

Ákánról olvassuk a Bibliában, hogy ő is meglátta azokat a dolgokat, amelyek megmaradtak. Nem az volt a bűn, hogy meglátta, hanem hogy megkívánta. Elkezdett gondolkodni. Valószínűleg arra gondolhatott Ákán: elteszem, mert ebből majd az új hazában szép szőlőt fogok venni. Mikor Isten azt mondja neki: a tietek, neked adom, felosztom. Annyi van, amennyit akarsz. Nem, neki még kell hozzá, és elássa.

Elizeusnak a kísértése az volt, hogy ami jár, az jár. Ne menjen el Naámán úgy, hogy nem fizeti ki az ellenértéket. Miért? Mi az ennek az embernek, ha én ennyit kérek, nekem meg nagyon jól jön. Neki ez volt a kísértése.

Azt mondja Isten ígéje, hogy a kívánság megfogánván bűnt szül. Ha nem fogan meg, akkor nincs semmi. De ha elkezd csírázni, növekedni kezd, teljességre jut és a végén majd halált nemz.

Figyeljünk arra, hogy Dávid ezt a hatalmas bűnét elkezd leplezni. Nem is veszi észre, mi történik. Tapasztalatból mondom, hogy ennek is van egy üzenete: nem az a baj a mi szemünkben, hogy megtörtént valami, hanem akkor van baj, ha kiderül. A mi szívünk erre van beállva. Csak ki ne derüljön! Mert ami nem derül ki, az nem bűn. Amit nem tudnak mások, nem bűn — gondoljuk.

Valaki egy magas rangú vezetőnek elmondta, hogy tud egy dologról, hogyan történhetett ez. Az illető azt kérdezte: honnan tudta meg? Nem azt, hogy igen, így történt, szégyelljük, megvalljuk, megbánjuk, letesszük. Bocsánatot kérünk rá. Amikor kiderül valamilyen bűn, akkor az a kérdés: ki mondta neked? Kitől tudod, ki nem tudta tartani a száját?

Borzasztó, amikor Dávid ezt a bűnt elkezd leplezni. Tudjuk Isten ígéjéből, hogy nincs olyan rejtett dolog, ami napfényre ne jönné, és oly titok, ami ki ne tudódnék. Nem tudom, voltunk-e olyan helyzetben, hogy valamit nem akartunk elmondani, nem hazudtunk, csak nem mondtuk el, és egy idő múltán elszóljuk magunkat.

Rettenetes, hogy a bűn milyen ravasszá és agyafúrttá teszi az embert. Isten ígéje azt mondja: legyetek okosak, bölcsek. És mit akar a bűn? Legyél ravasz, legyél agyafúrt — és ez más. Dávid hazahívátja Úriást. Üzen Jóábnak: küldjétek haza Úriást. Miért hívatja haza? Azért mert Úriás tud számolni, és tudja, hogy a gyermek kilenc hónapra születik meg — gondolom a Biblia korában is ez így volt. Nem volt ultrahang, amelyből tudjuk, hogy mikor fogant a gyerek, hány deka, a feje mekkora. És ha Úriás hazajön és felesége már terhesen várja, s megszületik a gyermek... Úriás itthon sem volt. Kiderül. Nem az a baj, hogy megtörtént, hanem az lesz a baj, ha kiderül. Dávid ezért lesz ilyen ravasz, agyafúrt.

Azt mondja Úriásnak: egyél, igyál és menj haza a feleségedhez. Megdöbentő Úriás válasza. Dávidot ez a hűség, ez az egyenesség, ez a becsületesség lefegyverezhette volna. Úriás azt mondja: én, amikor Jóáb, a vezető, a hadsereg, a katonák sátrakban vannak, valamilyen száraz kenyeret esznek, menjek haza és egyek, igyak, és a feleségemmel háljak? És nem megy haza, hanem a palota elé fekszik. Ez a baj. Telik az idő. Telnek a napok. Még beleférünk, és talán megússzuk. És megy tovább a ravaszság: itassuk le Úriást. Hátha majd részen felgerjed és hazamegy, és akkor megmagyarázhatjuk: lám tőled van a gyermek. Úriás nem megy haza, és nincs más hátra: meg kell halnia.

Dávid akkor másokat is bevon a bűnbe. Ismerős a történet: küldjétek Úriást az első csatasorba, ahol a legkeményebb a harc, és a legbiztosabban eltalálják. Amikor ez megtörténik, akkor Jóáb elküld egy embert, hogy jelentse Dávidnak a csata menetét és mondja meg: Úriás meghalt. A követ elmegy és megmondja Dávidnak. És mit mond rá Dávid? — Miért olyan nagy dolog ez? A katonák meg szoktak halni.

Majdnem úgy, mint régen a hadseregben, amikor katona voltam. Nem ilyen mint az izráeli katonák. Mi csak fapuskával próbáltunk harcolgatni és volt egy olyan, hogy 2-3 ezrelék egy éles lövészeten meg van engedve. Csak akkor fújták le a harcot, amikor a katonák olyan jól céloztak, hogy a hadseregtábornok, a hadügyminiszter mellett robbant a bomba.

Azt mondja Dávid: miért olyan nagy dolog ez? Sokan meghalnak egy csatában. Semmi baj nem történt. Ezután elveszi Betsabét, aki fiút szül neki. De itt van ennek a résznek a központi üzenete, amikor az utolsó versben azt olvasuk: „De az Úrnak nem tetszett, amit Dávid elkövetett.”

Ez a lényeg, hogy amit teszünk, ahogy élünk, az tetszik-e az Úrnak, vagy nem. Nekünk Isten ígéje azt mondja: éljete méltóan az Úrhoz. Járjatok az Ő tetszésére. Járj én előttem és légy tökéletes. Amit pedig Dávid tett, az nem tetszett az Úrnak. Isten ezt megítéli és ez neki nem tetszik. Azután elküldi Nátánt.

Itt az az Isten szeretete, hogy nem mond le Dávidról, nem pusztítja el, hanem Nátán profétát küldi hozzá. Dávidnak elmond Nátán egy mesét és Dávid nem érti. És Nátán rámutat Dávidra: te vagy az az ember. Amikor személyessé teszi Isten ígését, akkor látja be Dávid, hogy önmagára mondta ki az ítéletet: „halál fia az az ember, aki ezt tette!”

Ez az ige azt mondja nekünk: csak az Úrtól küldött és megértett ige vezethet bennünket bűnbánatra és vezethet el a bűnbocsánathoz. Olyan sokan hallják a prédikációt, Isten ígését, mint Dávid is. Értékelte, ítéletet mondott Dávid, de nem értette, hogy neki szól az, ő a célpont.

Amikor pünkösdkor Péter hirdeti Isten ígését: ti Jézus Krisztust, az Isten Fiát megöltétek, akkor mit mond a sok ember? Azt mondják: az Isten ígéje szíven talált bennünket. Megértettük, hogy nekünk szól az ige. Itt én vagyok a célpont, engem talált el. Hiába hallgatjuk Isten ígését, ha nem lesz személyessé, ha nem lesz megértett igévé. Amikor Isten személyessé teszi, mert ez az Ő Lelkének a munkája, és azt mondja: igen, te vagy az az ember, ne bújj ki belőle.

Szolgalatunk alatt oly sokszor mondták: de kár, hogy ez vagy az a valaki nem hallotta ezt a prédikációt. Annak kellett volna hallania. De hogy nekem szólt az Isten ígéje... Mindig tudjuk, hogy kinek lenne jó, ki a címzett, de hogy én vagyok a címzett, ezt kevésszer fogadjuk el. Az a jó, ha Isten ígéje személyes lesz a számunkra: te vagy az az ember! Te vagy az, Dávid! Te vagy az elveszett, az aljas, a gyilkos... És itt Nátán néven nevezi: Ūriást te megöletted.

Nem lehet másképpen. Jó, hogy ez megtörténik. Amikor Nátán elmondja Dávidnak ezt az ígét, akkor Dávid kész összeesni. Kész megalázkodni, az Ūr elé borulni. Megírja a csodálatos 51. zsoltárt. Ebben a zsoltárban ilyenek vannak leírva: Add vissza nekem a szabadítás örömet. Szentlelkedet ne vedd el tőlem. Ellened vétkeztem. Azt cselekedtem, ami gonosz a szemeid előtt. Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! Mossál meg engem, és fehérebb leszek a hónál. Tisztíts meg, Uram. Nyomorult vagyok, gazember vagyok. Szennyes vagyok, de oda menekülök tehozzád, mert te vagy az irgalom és a szeretet.

Elmondja Nátán Dávidnak: pedig mit adtam neked — mondja az Ūr. Ezt és ezt, és ha ezt kevésnek tartottad, még mennyi mindent adtam volna. A bűn, az engedetlenség megállítja Isten ajándékozó szeretetét. Még ezt és ezt adtam volna, ha ezt kevesled, de most már nem tudom adni. Megáll Isten ajándékozó szeretete. Legfőképpen megáll az Ő ígéje, elhallgat, nem lesz olyan a bibliaolvasásom, a csendesórám, a kiegyensúlyozott lelkeségem, örömöm, békességem. És Isten még a testi áldások csatornáját is megállítja, és nem kapok tőle ajándékokat.

Jó, hogy mi odamehetünk hozzá. Ezért énekeltük: „Véred lelkem ára, Ūr Jézus.” Jó, hogy odamehetünk az Ūr Jézus keresztyéhez ma este és azt mondhatjuk: Ūr Jézus, a te véred mosson meg bennünket. Ha megvalljátok bűneiteket, hű és igaz, hogy megbocsátja azokat. Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

Nem az a legnagyobb szűgyen, hogy vétkezünk. A legnagyobb bukás az, ha valaki nem vallja be, és nem hagyja el az ő bűnét. Mert Istenünk irgalmas, hosszútűró és kegyelmes. És ha felemel és megtisztít bennünket, újból az Ő szolgalatába tud állítani.

Adja Isten, hogy eljussunk idáig. Nem idealizálja a hívő embert a Szentírás, hanem Isten aktualizálja az Ő ígét ránk nézve, és azt mondja: mi sem vagyunk különbek. Nekünk is ott a kísértés, mi is elbukunk, vétkezünk. De adja Isten, hogy megtaláljuk a megbánás helyét, a Golgotát, ahol lerakhatjuk a terheinket és mehetünk tovább a szolgalatba boldogan és örömmel Krisztusért, a mi Urunkért.

Imádkozzunk!

Ūr Jézus Krisztus, megvalljuk előtted, hogy nem vagyunk különbek, mint Dávid. Megvalljuk, hogy nyomorult emberek vagyunk és mindig nagy a kísértés. De köszönjük, hogy megígérted, hogy a kísértésben ki lehet tartani. Köszönjük, hogy olyan példa lehetsz előttünk, mint aki a Sátánnak nemet mondott,

TISZTÍTSD MEG SZÍVEDET!

semmilyen ajánlatát nem fogadta, és nem játszottál el semmilyen gondolattal, hogy mi lenne, ha... Azon nyomban leraktad, megtagadtad és az ígéket, az Isten szavát idézve erősítetted magad.

Úr Jézus, kérünk, hogy ezt cselekedd bennünk is, hogy mi is így tudjunk ellenállni, és a kísértésben megmaradni, és győzni tudjunk, hogy az ellenségünk ne törjön le, ne vessen vissza bennünket, ne vegye el az örömünket, ne gáncsoljon el bennünket a keskeny úton, hanem előre tudjunk haladni azon.

Imádkozunk hozzád a csendeshéten levőkért, adj áldást, Urunk. Kérünk téged mindenkiért, akik betegségben, kórházban, nyomorúságban vannak. Imádkozunk a gyászoló családokért, akik a napokban szomorodtak meg többen is, innen a gyülekezetből is. Kérünk, adj számukra élő reménységet. A temetőben hirdetett mai ígét is helyezd azok szívére, akik hallották, hogy gondolkozzanak rajta és szívükben forgassák. Tudják meg, hogy ki vagy te nekünk, és mit ajánlasz.

Köszönjük, hogy ismerhetünk téged, Úr Jézus. Kezedbe tehetjük az éjszánkát, a holnapi napunkat. Áldd meg mindazokat, akik szabadságon vannak. És most, amit csendes imádságunkban ki-ki elmondunk neked, köszönjük, hogy meghallgatod azokat is.

Ámen.

688

Tisztítsd meg szíved

✂ Scholz László (1911-2005)

🎵 Tinódi Lantos Sebestyén (1510-1556)

Tisz - títssd meg szí - ved, Je - ru - zsá - lem né - pe!
Sze - p - lő - te - len légy a Krisz - tus nap - já - ra,
Hogy meg - tar - tas - sál, mo - sódj hó - fe - hér - re!
Mert i - gen nagy volt vált - sá - god - nak á - ra:
Kar - ma - zsin szí - nű bú - ne - id - ből tiszt - tulj,
Ár - tat - lan om - lott Ki - rá - lyod - nak vé - re,
Hogy ki ne pusztulj!
Térj - meg ked - vé - re!